

ДЕТСКИ ЖИВОТЪ

О, тѣ бѣха не само изморени! Тѣ бѣха убити отъ умора, гладъ и безсъница. Четири дни не бѣха сложили парче хлѣбъ въ уста, не бѣха преспивали повече отъ часъ. И презъ всичкото време трѣбваше да бѣгатъ, да бързатъ и да се криятъ изъ пещери и хралупи, като звѣрове.

Насѣдаха на брѣга на рѣката. Всѣки отъ тѣхъ си казваше, че не бива да заспи, ала сънътъ здраво притискаше клепкитѣ имъ. Тогава тѣ мислѣха:

— Ще подремнемъ малко, а после ще се събудимъ бодри и ще продължимъ пѣтя си.

Ала се събудиха чакъ когато голѣмото майско слънце се издигна високо и залѣ широката равнина съ златнитѣ си лъчи. Воловъ skoчи и бързо се озърна.

Веднага разбра, че бѣше се случило най-страшното нѣщо, което може да се случи на единъ въстаникъ: турцитѣ ги бѣха обградили. Бѣха взели и оржжието имъ. А предъ тѣхъ ревъше мѣтна и придошла Янтра.

— И Янтра ни е врагъ! — изсѣска презъ зѣби Воловъ.

Турцитѣ не бързаха да заловятъ своята скъпа плячка. Тѣ знаяха, че петимата въстаници нѣма да имъ избѣгатъ. Ала не можеха да разбератъ думитѣ на великата българска рѣка, която съ шума си отговори на войводата:

— Не съмъ ви врагъ, славни български юнаци. Елате въ моята студена пазва и покажете съ смъртта си, че не се плашите да ум-

рете за свободата. Вие се клехте: „Свобода или смъртъ“. Ето смъртта е предъ васъ. Но не робската, а геройската смъртъ! Елате!

Въстаницитѣ разбраха думитѣ на Янтра. Почти едновременно тѣ повдигнаха ръце, прекръстиха се и полетѣха въ мѣтната водна бездна.

Турцитѣ изтрѣпнали се стѣписаха, а Янтра запѣ по-силно и по-славно своята юнашка пѣсень.

Змей Горянинъ